Siska Péter

Tiszta égbolt

I.

A könyörtelenségig
újra- és
újraismételt mozdulatait
nézed: a ház előtt
egy fekete asszony söpri a port,
a mindenség
porát, örökséged

a szüntelen harangszóban,
a lassan örvénylő,
szőke, meddő
nyárban.

II.

Több vagy,
mint lehettél volna. Élsz.
A sejtjeid osztódnak tovább,
még összeér benned
mindaz, ami volt,
és ami
még következik –

csak az ég fölötted,
csak a felhőtlen, áttetsző ég
egyre üresebb, egyre
keményebb.

Szemben

Megvilágított arcok. Golgoták.

A szavakról
lassan leválik minden
jelentés,
salakká hűlnek a metaforák:

a szemek, melyek a Teremtést nézik,
végtelen
kórházi folyosók.

Elindulsz mégis –

A tizenegyedik óra

Pokoli a hőség.
Az angyal, aki melletted ül
a terített asztalnál,
súg valamit. Nem érted,
amit mond,

akár a száraz
rovarok, recsegnek, porladnak
a szavai, érzed,
porladnak a fogak is
a szádban.

A fákra gondolsz.
A tövig üdvözült, virágzó
fákra.

Az üres asztalfőt nézed.
Vársz.